Nagy ünnepre készülünk, örömnapjaink legszebbikére, midőn a családi asztalok körül fiaim és lányaim, vagy hálaimában dicsőítik az Istent, amiért elkerülte egykor apáink házait a halál angyala. Izrael asszonyai nagy kérrel munkálkodnak, hogy mindenki kiányozzék a családi boldogsághoz a nagy napon, melyet nemsokára ünnep gyanánt fogunk ünnepelni, hogy megszűnt dobogni a szív, mely családi boldogságtalanságtól hevült, megnyugodtak pihen a kéz, mely családi otthonokat az élet szentélyévé tudta avatni; nem kerülte el, de lecsapott házatokra a halál angyala, miként fogjátok ti megszülhetni Izrael családi ünnepét? Nagy ünnepi áldozatot mutattok ki be az Istennek, midőn igaz könnyekkel siratjátok a szerető kitűnő, a jámbor szívű asszonyt. Szerető férj, kit több mint 50 éven át a legboldogabb házasélet forrott egybe szívben-lélekben távozó kitűnőddel, gyászoló gyermekei az elhunytnak, kik a gyermeki szeretet nem mindennapi odaadásával körülzárták Te, anyátokat megfogtátok a ti fájdalmatok szent órája előtt, igaz szívvel áldjuk mindenszinű a ti nagy szenvedéseitek árát, melyet pótolhatatlan ős hagy maga után a ti szép családi életek körében. Mióta szivatokat, gyászoló férj, drága jó kitűnődet ki szivetekre méltó szerénységgel jámbor lélekkel, okos szeretettel, szeszélyes szívvel volt szerető társa olyan boldog házas élet napján, amelyben nem volt közöttetek soha más csak a szeretetnek árnyéka szenvedett az élet szép gondjaiban szerető kezet zúzódotta el gondjait szívét, a testvéri szeretetben jámbor szívű ünnepi szívet kitartó erőt, örömszívben szerető ünnepi hangokban fejtődött, olyan kitűnő volt ő, aki szent kötelezettsége igaz magyarban állt, s akinek porbahullásán fölött-mint az őszi kitűnő mondja: [illegible] a szenvedő oltárától is könnyek fakadnak; fájdalmas könnyek a te családi szentélyed oltárától, melyből mindaddig a boldogság könnye szállt fel. Jaggel szeretettel ki is, szeszélyes gyermekek, hiszen szívő anyátokat kizárták a szívüt szívétől, aki szerető szeretettel örökösödött testi-lelki fejlődésétek felett, ki szivetek minden dobbanásával a ti boldogságotokat fokozódott, amikben adandó kitűnő, olyan ti anya volt ő, aki minta-képe volt az önzetlen anyának, akitől az önfeláldozó szeretet megszeretésére gyanánt lebegtette körötöttek az Isten, ki anyjára át volt hatva az anyai kötelezettségek magasztosságától, hogy kitűnő gyermek szeretni munkájában ki nem fáradva, sokszor szerve-szívette az alkalmat, hogy elárvult, elhagyatott gyermekeitek pótolja a szeretettel gondozó anyát. De szemetek ti beszédtek a drága koporsó mellett, szemetek mint anyátok s kitűnőt illeti meg őt az elismerés kívánat kösszöntő lelkeiben koporsójára arról is, mert igaz jámborságtól szívó is szeretettel szívű magyar asszony volt, mint tudói rabbinak leánya a vallásosság lángját lobogatta házatokban, s szőtte gyönyörködve szép szenvedő magyar szeretetben, melyre büszke volt, s amelyben gyermekeit tanította: szeretni, kerét s embert szeretni. Számtalan oldalról tekintsük is a megboldogultat, mindenünnen fény ragyogott fel és s most hogy leáldozott a nap, fájó szívvel tekintünk lenyugta felé, melyben szemeink rendje szemünk következett el, s bár lesüllünk szívünkre barát a ti otthonok, áldjátok az Istent, amiért áldástokra vált, míg fennt ragyogott s mikor meg ismét eljátok, a hiszünő napot kísérő esti imára, megszolamítsa könnyeiteket.

Upperten 1903. ápr. 10.

id. Klein Ignácné.

Ven 11/190